

sted, men at der ved dets Bestemmelse overalt først og fremmest ses paa Ophold af en vis snart længere snart kortere Varighed. Men gaar man ud fra, at det i og for sig Naturlig er at knytte Forsørgelsesbyrden til en vis Tids Ophold paa et Sted, synes det ikke Udvalgets Flertal tilstedeligt at fravige dette i og for sig rigtige Princip, fordi en derpaa grundet Lovgivning vil kunne eluderes og paa anden Maade aabne Veien for Misbrug. Dels gjælder dette om en overordentlig stor Mængde Love, hvilke man dog ikke derfor har opgivet eller forandret, naar de i Øvrigt hvilede paa funde og rigtige Grundsaetninger, dels tror Udvalgets Flertal, at man ved hensigtsmæssige Bestemmelser i Loven vil kunne, om ikke ganske ophæve, saa dog betydelig formindste Misbruget, og endelig maa der mindes om, at Clusjoner og Misbrug ogsaa kunne finde Sted under Forudsætning af, at det i Lovforslaget opstillede System blev gennemført. Derimod skal det indrømmes, at Lovforslagets System har den Fordel, at dets praktiske Anvendelse er forbundet med mindre Omstændelighed og Bøvær end den gjældende Ret og det System, som Udvalgets Flertal skal tillade sig at bringe i Forslag; men det synes dog mindre forvarligt at lade Hensynet til den større Befvemmelighed og lettere Anvendelighed — et Hensyn, hvis relative Berettigelse ingenlunde benægtes — overvinde Hensynet til det i og for sig Rigtige. Dertil kommer, at man efter Udvalgets Formening, ved at antage Lovforslagets Regler om Forsørgelsesstedet, vilde komme ind i en anden meget stor praktisk Ulempe, nemlig den, at Overgangen fra den nuværende Tingenes Tilstand til den nye Ordning vilde blive meget voldsom og indgribende, fordi de eventuelle nye Regler ere saa fuldstændig forskellige fra de ældre Regler. Man behøver i denne Henseende kun at kaste et Blik paa Lovforslagets § 27, som giver Overgangsbestemmelserne; hvis den kom til at træde i Kraft som Lov, vilde den ganske sikkert i en nær Fremtid medføre en stor Omvæltning i Kommunernes nuværende og nu forudsættelige Fattigbyrde. Om end Ulemper altid vilde være forbundne med en Forandring i de bestaaende Regler om Forsørgelsesstedet, er det dog indlysende, at disse vilde blive langt mindre, naar det nye System, hvortil der gaas over, ikke i saa særdeles væsentlig Grad afviger fra det hidtilgjældende.

I Henhold til disse Betragtninger har Udvalgets Flertal foreslaaet, at der ved Spørgsmaalet om en Person's Forsørgelsessted først og fremmest skal ses paa, om han, umiddelbart før Krang til Fattighjælp indtræder, i 5 Aar har haft frivilligt og uafbrudt Ophold efter det fyldte 18de Aar paa det Sted, hvor han bliver trængende. I saa Fald er dette Sted hans Forsørgelsessted. Det er altsaa den samme Regel, som siden M. 6. Novbr. 1839 har været gjældende. Naturligvis er det altid en Sjønssag, om Maalet

af Aar bør sættes til 5 eller til noget andet Tal, naar man vil betegne et Ophold, der har knyttet en Person fast til et Sted og gjort dette til et Udgangspunkt for hans Livsvirksomhed, men det er forekommet Udvalgets Flertal, at der altid i slige Sjønssager er Meget, der taler for at blive staende ved de nedarvede Forestillinger. Dersom den Paagjældende ikke har haft 5 Aars fast Ophold paa Erangsstedet, bør der efter Flertallets Mening, ikke gaas tilbage til Fødestedet, men ifølge det til Udgangspunkt tagne Princip bør der ses hen til, hvilket andet Sted der da nærmest maa betragtes som Hovedsted for Bedkommendes Livsvirksomhed, og som saadant betegnes da den Kommune, hvortil han sidst har haft 10 Aars frivilligt og uafbrudt Ophold siden det fyldte 18de Aar. Ogsaa heri følger Udvalgets Flertal den gjældende Ret, kun at 10 Aar foreslaas som Tidsbestemmelse istedetfor 5 Aar, en Forandring, som er begrundet deri, at der formentlig maa udfordres et længere Tidsmaal af Ophold paa et Sted, som Bedkommende selv, og maasse for lang Tid siden, har opgivet som Levested for at kunne betegne det som det Sted, han fortrinsvis har sluttet sig til, og som i Krangstilfælde skal modtage ham til Forsørgelse. — Som det vil bemærkes, har Udvalgets Flertal i det tredie Stykke af den foreslaaede nye § 0 optaget en ny Regel, der ikke kendes i den gjældende Ret, nemlig at Ophold i en Kommune ikke skal anses for afbrudt ved Fraværelse af kortere Varighed end 4 Maaneder. Ved denne Bestemmelse tænker man i en betydelig Grad at kunne modvirke de Kunstgreb, som for Tiden ikke sjældent udøves i Kommunene, for at skyde Forsørgelsespligten fra sig og kaste den over paa andre Kommuner. Tilbøieligheden til ved Pengeopffrelser eller paa anden Maade at fjerne Personer, som ventes at ville blive trængende til Fattighjælp, fra Kommunen, for saaledes at hindre dem i at vinde Forsørgelsesret, vil vistnok betydelig formindstes, naar de gjorde Offre ere aldeles unyttige, dersom Personen kommer igen inden 4 Maaneder. Noget, som man vanskeligt kan fikre sig imod. Dertil kommer endvidere, at den Kommune, som har gjort forskellige Anstrengelser for at skyde en Person's Forsørgelse fra sig, maasse dog tilsidt ifølge den i Udvalgets § 00 giivne Forskrift, om hvilken Strax skal tales, bliver den, hvor han paa Grund af længst sammenlagt Ophold skal forørges. At Opholdet betragtes som hvilende og ikke som afbrudt i det i andet Punkt omhandlede Tilfælde, er formentlig ganske naturligt, ligesom det er stemmende med den hidtil gjældende Ret.

Er der ikke noget Sted, som efter de anførte Regler kan anses som Forsørgelsessted, skal der efter Udvalgets Forslag ses hen til det Sted, hvor den Paagjældende efter 18 Aars Alderen har haft længst sammenlagt Ophold, dog at Ophold, som